

РЕШЕНИЕ

№ 2845

гр. София, 18.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Цв. М.

при участието на секретаря Т. Ц.

като разгледа докладваното от Цв. М. Гражданско дело № 20231110154728 по описа за 2023 година

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 411, ал. 1 КЗ за заплащане на сумата от 4 021,52 лв., представляваща непогасено регресно вземане за платено застрахователно обезщетение по застраховка „Каско Стандарт“ за причинени вреди на автобус „Ивеко Кросуей“, с рег. №, вследствие на ПТП от 03.05.2023 г., настъпило в, в т. ч. и сторени ликвидационни разноски за определяне на обезщетението в размер на 25,00 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 05.10.2023 г. до окончателното плащане.

Ищецът твърди, че в срока на застрахователно покритие по договор за имуществена застраховка „Каско Стандарт“ – на 03.05.2023 г., в 14:00 часа, в, е настъпило застрахователно събитие – ПТП, вследствие на което са причинени вреди на застрахования при него автобус „Ивеко Кросуей“, с рег. №, Поддържа, че ответникът ... е застраховател по валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на другия участвал в него автобус „МАН А21“, с рег. №, Сочи, че събитието е настъпило поради виновното и противоправно поведение на водача на застрахования при ответника автомобил – М. М., като е съставен протокол за ПТП от 03.05.2023 г., в който същият е признал вината си. Заявява, че във връзка с него е образувана щета № 470422232323684, извършен е оглед и е съставен опис на вредите. Сочи, че стойността на ремонта възлиза на 3 996,52 лв., в който размер на 28.06.2023 г., в качеството си на застраховател по застраховка „Каско Стандарт“, е изплатил застрахователно обезщетение в полза на извършилия ремонта доверен сервиз –, като е сторил и ликвидационни разноски за определяне на обезщетението в размер на 25,00 лв., поради което на основание чл. 411, ал. 1 КЗ встъпва в правата на застрахования срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на причинителя на вредата. Допълва, че с регресна покана № 2159/02.08.2023 г., получена на 08.08.2023 г., ответникът е поканен да заплати процесната сума от общо 4 021,52 лв., но той е отказал да стори това, поради което претендира същата, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 05.10.2023 г. до окончателното плащане. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът ... е подал отговор на исковата молба, с който оспорва иска. Оспорва настъпването на процесното ПТП по описания от ищеца в исковата

молба начин, както и, че същото се дължи на виновното и противоправно поведение на водача на застрахования при него т. а. „МАН А21“, с рег. Оспорва доказателствената сила на двустранния протокол за ПТП. Сочи, че настъпилите увреждания не са вследствие на процесното ПТП, а са причинени от друго събитие, както и, че е налице съпричиняване от страна на водача на т. а. „Ивеко Кросуей“, с рег. № Оспорва иска и по размер, тъй като претендираният такъв не отговаря на действителния размер на вредата. Сочи, че в kalkulацията за ремонта са записани завишени количества за вложените материали и труд. Оспорва и претенцията за законна лихва. С тези съображения отправя искане за отхвърляне на предявения иск. Претендира и разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По иска с правно основание чл. 411, ал. 1 КЗ.

Съгласно разпоредбата на чл. 411, ал. 1 КЗ в случаите, когато причинителят на вредата има сключена застраховка „Гражданска отговорност“, застрахователят по имуществена застраховка встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски за неговото определяне. За възникване на регресното вземане е необходимо да се установи наличието на следните материални предпоставки: 1. действително застрахователно правоотношение между увредения и ищеца; 2. за увредения да е възникнало право на вземане на извъндоговорно основание срещу причинителя на вредата – arg. чл. 45, ал. 1 ЗЗД, т. е. вредите да са причинени от делинквента чрез неговото виновно и противоправно поведение; 3. застрахователят по имуществено застраховане да е изплатил застрахователно обезщетение за настъпилото увреждане на застрахованата вещ в размер на действителните вреди; 4. действително застрахователно правоотношение между делинквента и ответника по застраховка „Гражданска отговорност“.

С определение от 11.11.2023 г. съдът е отделил за безспорни между страните и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че на 03.05.2023 г., в 14:00 часа, в, е настъпило застрахователно събитие – ПТП с участието на автобус „Ивеко Кросуей“, с рег. №, застрахован при ищеца по имуществена застраховка „Каско Стандарт“ и автобус „МАН А21“, с рег., застрахован при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“. За безспорно е отделено още, че в изпълнение на договорното си задължение ищецът е заплатил в полза на извършилия ремонта сервиз - сумата от 3 996,52 лв., като и, че е сторил и ликвидационни разноски за определяне на обезщетението в размер на 25,00 лв.

В случая, въз основа на показанията на разпитания по делегация пред РС – Велико Търново свидетел М. В. М., двустранния констативен протокол за ПТП от 03.05.2023 г. и уведомлението за щета при от 04.05.2023 г., както и заключението на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза съдът приема за установено осъществяването на процесното ПТП от 03.05.2023 г., настъпило при следния механизъм: около 14:00 часа, движейки се на територията на гараж на „....., водачът на автобус „МАН А21“, с рег. № предприема маневра за паркиране на заден ход, при която реализира съприкосновение с паркирания зад него от дясната му страна автобус „Ивеко Кросуей“, с рег. №, вследствие на което му нанася материални вреди. Действително, сам по себе си двустранният протокол за ПТП няма характер на официален документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК, поради което не се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила относно отразения в него механизъм. Той се съставя от водачите на МПС и съдържа съгласувани изявления за знание за настъпили факти и обстоятелства, като тяхното съответствие с действителното фактическо положение подлежи на доказване на общо основание. Ето защо, съдът анализира удостоверените в схемата към протокола за ПТП обстоятелства относно механизма на настъпване на произшествието във връзка с останалите доказателства по

делото – уведомлението за щета при, показанията на свидетеля М. М., който непосредствено е възприел фактите, за които разказва, доколкото е бил водач на единия от участвалите в ПТП-то автобуси, както и заключението по съдебно-автотехническата експертиза. В показанията си свидетелят М. М. сам признава, че при извършване на маневра за паркиране на заден ход на плаца в гаража на „.... е проявил невнимание и с лявата задна част на управлявания от него автобус е ударил предната дясна част на паркирания друг такъв. Изрично свидетелят заявява, че не е имало предмети и/или препятствия, които да са ограничавали видимостта му, както и, че по това време другият автобус е бил паркиран и не е имало водач в него. Нещо повече, макар да не е възприел непосредствено самия факт на настъпване на процесното ПТП, при разпита си свидетелят А. А. също е описал по идентичен начин местоположението на двете превозни средство след съприкосновението помежду им, както и детайлите, които се били засегнати вследствие на него. В случая, при така установения механизъм е изготвено и заключението на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза, според която всички щети по автобус „Ивеко Кросуей“, с рег. №, отразени в описа на застрахователя – ищец, безспорно се намират в причинна връзка с процесното ПТП от 03.05.2023 г. Съдът намира, че последното е настъпило поради виновното и противоправно поведение на водача на застрахования при ответника автомобил – М. М., като за да достигне до този извод от една страна взима предвид собствените му показания като свидетел по делото, които установяват, че при извършване на маневра на заден ход е допуснал съприкосновение с паркирания зад него автобус. Също така в тази насока са и показанията на свидетеля А. А., който изрично заявява, че се касае удар при връщане назад от страна на водача на другия автобус. От друга страна съдът взима предвид и изводите на експерта по съдебно-автотехническата експертиза, който също е приел, че от техническа гледна точка причина за настъпване на процесното ПТП е именно поведението на водача на автобус „МАН А21“, с рег. №, който при извършване на маневра за паркиране на заден ход, не е оставил достатъчно странично разстояние до паркирания зад него от дясната му страна автобус „Ивеко Кросуей“, с рег. №, при което е реализирал съприкосновение с него. Нещо повече, така описаното поведение на водача М. М. напълно съвпада и с отразения в схемата към протокола за ПТП и описания в уведомлението за щета от 04.05.2023 г. механизъм на настъпване на процесното ПТП, който той е потвърдил и при разпита си в качеството си на свидетел по делото, признавайки, че е допуснал невнимание по време на предприемане на маневра за паркиране назад. В случая, така установеното поведение на застрахования при ответника водач несъмнено представлява нарушение на чл. 40, ал. 1 ЗДвП, тъй като преди да започне маневра за движение назад, не се е убедил, че пътят зад управляваното от него превозно средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението, което съдът възприема като единствената техническа причина за настъпване на процесното ПТП. Това е така, тъй като не се доказва с поведението си водачът на застрахования при ищеца автомобил също да е допринесъл за настъпване на процесното ПТП. От една страна това е така, тъй като по делото не се установява той изобщо да е бил в процес на движение, доколкото и двамата свидетели изрично заявяват, че към момента на удара А. А. изобщо не е бил в автобуса, а от друга страна не се твърди и не се доказва, че същият го е паркирал на забранено за целта място. Точно обратното, по делото се установява, че инцидентът е настъпил на предназначен за целта паркинг на дружеството, в който местата за паркиране са били ясно обозначени. Следва да се отбележи още, че допълнителен аргумент в подкрепа на възприетия по-горе извод относно изключителната вина на застрахования при ответника водач на автобус „МАН А21“, с рег. № за настъпване на процесното ПТП е и фактът, че водачът му М. М. е потвърдил това обстоятелство, подписвайки се в протокола за ПТП от 03.05.2023 г., в който е признал вината си.

Съобразно установената практика по доказателствената тежест на възражението за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалото лице /Решение № 27 от

15.04.2015 г. по т. д. № 457/2014 г. на ВКС, II ТО; Решение № 205 от 30.03.2015 г. по т. д. № 2976/2013 г. на ВКС, II ТО и др./ съдът намира, че ответникът не е опровергал така приетия за установен по-горе механизъм на настъпване на процесното ПТП от 03.05.2023 г., а той изключва участието на поведението на водача на автобус „Ивеко Кросуей“, с рег. № в причиняването на удара. Предвид изложеното и при съвкупна преценка на обсъдените по-горе писмени и гласни доказателства, както и заключението на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза съдът прие, че процесното ПТП е настъпило изключително и само поради виновното и противоправно поведение на водача на застрахования при ответника автомобил, от което са причинени описаните в исковата молба вреди на застрахования при ищеца такъв. Вината се предполага – арг. чл. 45, ал. 2 ЗЗД, като тази презумция не бе опровергана в настоящото производство чрез обратно доказване от ответника.

Между страните не се спори, че ищецът е изплатил застрахователно обезщетение в размер на 3 996,52 лв. в полза на извършилия ремонта доверен сервиз –, за което свидетелства и представеното по делото платежно нареждане от 28.06.2023 г.

Следователно, налице е основание за възникване на регресно вземане. За отговор на въпроса в какъв размер е възникнало то, съдът съобразява съдебната практика, постановена от ВКС при действието на отменения КЗ, но актуална и при действащия такъв, съгласно която при съдебно предявена претенция съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие съгласно чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.), като ползва заключение на вещо лице, без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката (в този смисъл са Решение № 165 от 24.10.2013 г. по т. д. № 469/2012 г. на ВКС, II ТО; Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009г. на ВКС, I ТО; Решение № 109 от 14.11.2011 г. по т. д. № 870/2010 г. на ВКС, I ТО; Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I ТО).

Съгласно заключението на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза, което като компетентно и обективно изготвено от специалист в съответната област съдът кредитира, се установява, че необходимата стойност за възстановяване на щетите по автобус „Ивеко Кросуей“, с рег. №, изчислена на база на средни пазарни цени към датата на ПТП-то, възлиза на 4 085,00 лв. Вещото лице подробно е описало кои са констатираните щети на МПС-то, като е посочило, че всички те се намират в причинна връзка с процесното ПТП. Изчислената именно по този начин стойност съдът преценява като обективен критерий за действително причинените вреди, тъй като тя е определена след проучване в цялост на пазара на съответните части, боя, материали и труд, на които оперират официален сервиз за съответната марка лек автомобил и алтернативни доставчици, респ. определянето на средните пазарни цени предполага съобразяване на цените на двата вида икономически субекти. В тази връзка следва да се посочи, че сумата, изчислена на база средни пазарни цени от алтернативни доставчици, не онагледява средните пазарни цени към датата на процесното ПТП, тъй като тя е изчислена на база средни цени, но само от алтернативни доставчици, т. е. съобразени са цените само от ограничен сегмент от пазара на части, боя, материали и труд. Ето защо, съдът приема, че действителният размер на причинените вреди възлиза на посочената от вещото лице сума от 4 085,00 лв., защото същата отговаря на средните пазарни цени. На основание чл. 411, ал. 1, изр. 1 КЗ ищецът има право да получи и направените обичайни разходи във връзка с щетата. Съдът приема, че сумата от 25,00 лв. съставлява обичаен разход за приключване на застрахователната щета по смисъла на чл. 411, ал. 1 КЗ, поради което тя следва да се включи в общия размер на дължимата от ответника сума. Така общият размер на дълга възлиза на 4 110,00 лв., т. е. повече от претендирания от ищеца размер от 4 021,52 лв., поради което предявеният иск с правно основание чл. 411, ал. 1 КЗ за заплащане на тази сума се явява основателен и следва да бъде уважен изцяло.

Посочената сума следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 05.10.2023 г. до окончателното плащане.

По отговорността за разноските.

При този изход на спора – цялостна основателност на предявения иск, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да се присъдят сторените по делото разноски в общ размер на 1 252,86 лв., от които: 160,86 лв. – платена държавна такса, 360,00 лв. – депозит за САТЕ, 30,00 лв. – депозит за свидетел и 702,00 лв. – адвокатско възнаграждение, чието реално заплащане съдът прие за доказано с оглед представените писмени доказателства в тази насока (л. 38-42 от делото). Релевираното от ответника със становището от 08.02.2024 г. възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищеца съдът счете за неоснователно, тъй като претендираният размер съответства на минималния такъв, определен по реда на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. С оглед изхода на спора, в полза на ответника не следва да се присъждат разноски с настоящия съдебен акт.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ..., ЕИК, със седалище и адрес на управление:, да заплати на ..., ЕИК ..., със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 411, ал. 1 КЗ, сумата от **4 021,52 лв.**, представляваща непогасено регресно вземане за платено застрахователно обезщетение по застраховка „Каско Стандарт“ за причинени вреди на автобус „Ивеко Кросуей“, с рег. №, вследствие на ПТП от 03.05.2023 г., настъпило в, в т. ч. и ликвидационни разноски за определяне на обезщетението в размер на 25,00 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 05.10.2023 г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА ..., ЕИК, със седалище и адрес на управление:, да заплати на ..., ЕИК ..., със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **1 252,86 лв.**, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____